

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.014 van 11 januari 2013
in de zaak A. 203.249/XIV-33.904**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Erica Van Dijk
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Emiel Banningstraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 januari 2012 (griffiestempel), strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 71.847 van 14 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8090 van 7 februari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 november 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Erica Van Dijk, die verschijnt voor de verweerster, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerster, van Guinese nationaliteit, dient op 18 maart 2010 bij de Belgische ambassade te Dakar (Senegal) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging om bij haar echtgenoot met verblijfsrecht in België te kunnen verblijven. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 1 september 2010 en op 1 oktober 2010 telkens een beslissing tot voorlopig uitstel. Hij neemt op 29 april 2011 een beslissing tot weigering van het visum.

Op 6 juni 2011 stelt de verweerster tegen die weigeringsbeslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 14 december 2011 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 29 april 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van de artikelen 12bis, 39/2, § 2, en 39/6, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van “het beginsel van eenheid van rechtspraak” op.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en voert aan dat de inhoud van dit artikel duidelijk is: ten laatste 9 maanden na de indiening van de aanvraag moet een beslissing worden genomen, deze termijn kan tweemaal telkens met 3 maanden worden verlengd en de toelating tot verblijf moet worden gegeven indien geen beslissing is genomen na 9 maanden of na 9 maanden plus verlenging. Ook uit de memorie van toelichting blijkt niets meer of minder dan hetgeen in de duidelijke bewoordingen van dat artikel staat te lezen.

De verzoekende partij is daarom de mening toegedaan dat de in het bestreden arrest gegeven interpretatie van artikel 12bis, met name dat het “niet de bedoeling van de wetgever (lijkt) te zijn om de mogelijkheid te creëren om tijdens de behandelingsperiode, als de einddatum nog niet in zicht is, de behandelingsduur van de visumaanvraag ‘preventief’ te verlengen”, niet strookt met de duidelijke bewoordingen van deze bepaling. De eerste rechter “leest” meer in de tekst van artikel 12bis dan erin staat. Er staat nergens dat een eerste beslissing tot uitstel van de termijn pas na de termijn van 9 maanden mag worden genomen en evenmin dat een volgende beslissing tot uitstel pas na het verstrijken van de eerste bijkomende termijn van 3 maanden mag worden genomen.

De verzoekende partij meent verder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen geen overtreding van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm, noch overschrijding of afwending van macht overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld, vermits er wel degelijk beslissingen binnen de in de wet voorziene termijnen van 9 + 3 + 3 maanden zijn genomen. De vreemdeling wordt enkel beschermd indien de overheid de termijn niet respecteert of geen beslissing neemt. In het bestreden arrest wordt overigens uitdrukkelijk naar de beslissingen tot uitstel van 1 september en 1 oktober 2010 verwezen. Noch uit de

wet, noch uit de voorbereidende werken, noch uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt een bijkomende verplichting aangaande de precieze datum waarop die beslissingen zouden moeten worden genomen. Of de beslissingen al dan niet ter kennis van de vreemdeling werden gebracht, maakt volgens de verzoekende partij geen verschil. De rechter in vreemdelingenzaken mag daar zelf geen sanctie aan vastknopen, zoals het negeren van het bestaan van die beslissingen.

Behalve artikel 12bis en artikel 39/2, § 2, acht de verzoekende partij ook het in artikel 39/6, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde beginsel van de eenheid van rechtspraak geschonden. De verzoekende partij haalt rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan volgens welke een beslissing tot uitstel van een visumbeslissing wel degelijk kan worden genomen vooraleer de “eerste” termijn van 9 maanden is verstreken. Door te dezen anders te oordelen, is de eenheid van rechtspraak miskend.

5. De verweerster stelt in de memorie van antwoord dat richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (richtlijn 2003/86) “doelmatige procedures” die de betrokken personen “voldoende rechtszekerheid” bieden voor ogen heeft en slechts in “bijzondere omstandigheden” een verlenging van de beslissingstermijn toelaat. In het bestreden arrest worden dus terecht de voorbereidende werken van de wet geciteerd, waarin naar de ratio legis van de wet wordt verwezen die een vertaling is van de doelstellingen van richtlijn 2003/86. Volgens de verweerster is een overschrijding van de beslissingstermijn slechts in uitzonderlijke omstandigheden mogelijk. Zij verwijst naar de stukken 4 en 5 van het administratief dossier en stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht heeft geoordeeld dat niet lichtzinnig mag worden omgesprongen met een beslissing tot uitstel en dat die niet preventief mag worden genomen, enkel omdat het de dienst Vreemdelingenzaken gemakkelijker zou uitkomen.

Aangaande de voorgehouden schending van de eenheid van rechtspraak, stelt de verweerster dat de door de verzoekende partij aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet relevant zijn omdat zij betrekking hebben op gezinshereniging met een Belgische onderdaan op het ogenblik dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet nog geen maximumtermijn van 9 maanden voorzag. De verweerster verwijst zelf naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 72.456 van

22 december 2011 dat in dezelfde zin als het bestreden arrest is. Er is dus een eenheid van rechtspraak.

De verweerster laat verder gelden dat geen van beide beslissingen tot uitstel aan haarzelf werd betekend en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ze ook om die reden heeft vernietigd. Zij verwijst opnieuw naar de memorie van toelichting en leidt daaruit af dat de betekening binnen een zeer korte termijn na de beslissing zelf moet gebeuren, hetgeen te dezen in het geheel niet is gebeurd en zonder dat daarvoor een reden wordt gegeven. In het bestreden arrest is ook vastgesteld dat de beslissing tot uitstel van 1 oktober 2010 aan de advocaat van de verweerster ter kennis werd gebracht, doch pas op 19 april 2011, toen de termijn van 9 maanden, verlengd met 3 maanden, al was verstreken.

Ten slotte merkt de verweerster op dat het ontbreken van een sanctie voor de laattijdige kennisgeving van beslissingen tot uitstel in strijd is met de wil van de Europese regelgever, met de vertaling daarvan door de Belgische wetgever, met de algemene rechtsbeginselen en met het fair-playbeginsel en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat de verwijzing door de verweerster naar de doelstellingen van de Europese en de Belgische regelgever niets afdoet aan de duidelijke inhoud van de wet.

De verweerster kan niet dienstig stellen dat de beslissingen tot uitstel “lichtzinnig” werden genomen, vermits het bestreden arrest geen oordeel in die zin bevat en de Raad van State zich wat dat betreft thans niet in de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter kan stellen.

Verder benadrukt de verzoekende partij dat artikel 12bis van de Vreemdelingenwet enkel een sanctie voorziet indien geen beslissing is genomen, doch niets over de kennisgeving van een beslissing bepaalt.

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat in het door de verweerster aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 72.456 van 22 december 2011 wordt aanvaard dat een beslissing tot uitstel in de achtste maand na de aanvraag kan worden genomen, dit is dus vóór het verstrijken van de termijn van 9 maanden.

Beoordeling

7.1. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 12bis, § 1, van de Vreemdelingenwet. Artikel 12bis, § 2, luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

“§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, met name een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”.

Bij de invoering van die bepaling werd in de memorie van toelichting het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de behandeling van het verzoek voorziet §2, nieuw, overeenkomstig artikel 5, §4 van de richtlijn dat de beslissing tot toelating zo spoedig mogelijk (uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van het verzoek) moet worden genomen en betekend moet worden. In bijzondere gevallen, die verband houden met het complexe karakter van het verzoek (bijvoorbeeld in het geval van dossiers waarin er sprake is van een vermoeden dat het om een schijnhuwelijk gaat en waarvoor een advies van het bevoegde parket vereist is) kan deze termijn twee keer met een periode van 3 maanden verlengd worden. Elke verlenging moet het voorwerp uitmaken van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.”. (Parl. St., Kamer, 2005-06, nr. 51K2478/001, 67)

7.2. In het bestreden arrest worden artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet en het bovenstaande gedeelte van de memorie van toelichting geciteerd. Er wordt overwogen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat te dezen tweemaal een gemotiveerde beslissing tot uitstel werd genomen, een eerste maal op 1 september 2010 en een tweede maal op 1 oktober 2010. Dienaangaande wordt verder overwogen dat de huidige verzoekende partij de ratio legis van het meergenoemde artikel 12bis heeft miskend door “nog lang vóór het verstrijken van de termijn van negen maanden twee opeenvolgende beslissingen tot uitstel te nemen om zo de uiteindelijke termijn met zes maanden te verlengen”. Volgens het bestreden arrest biedt deze bepaling de mogelijkheid om in bijzondere gevallen de termijn van negen maanden te verlengen met drie maanden en eventueel nog een tweede keer met drie maanden, doch “lijkt (het) niet de bedoeling van de wetgever te zijn om de mogelijkheid te creëren om tijdens de behandelingsperiode, als de einddatum nog niet in zicht is, de behandelingsduur van de visumaanvraag al ‘preventief’ te verlengen”.

7.3. Inzake de termijn waarbinnen de verzoekende partij een eerste en eventueel een tweede beslissing tot verlenging van de beslissingstermijn dient te nemen, bepaalt artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet enkel dat dergelijke beslissing moet worden genomen binnen de negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag voor het visum werd ingediend, eventueel reeds verlengd met drie maanden. Het wordt niet betwist dat de beslissingen tot uitstel van 1 september en 1 oktober 2010 alleszins vóór de einddatum zijn genomen, te rekenen na het indienen van de visumaanvraag door de verweerster op 18 maart 2010.

Artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet is duidelijk wat de beslissingstermijn betreft en voorziet geen “begindatum”. Uit het feit dat een eerste en eventueel een tweede beslissing tot uitstel reeds in een vroeg stadium worden genomen, kan op zichzelf dus geen schending van die bepaling worden afgeleid. Behalve de einddatum, geldt als enige voorwaarde dat het uitstel slechts mag worden bepaald omwille van “bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de zaak” en dat de beslissing op dat vlak moet worden gemotiveerd. In de memorie van toelichting wordt als voorbeeld het vermoeden van een schijnhuwelijk gegeven waarvoor een advies van het parket is vereist, doch er wordt niets gesteld over een minimumtermijn alvorens een beslissing tot uitstel kan worden genomen. Ook het in het

bestreden arrest geciteerde arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 128/2010 van 4 november 2010 zegt daar niets over.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft als annulatierechter een marginale toetsingsbevoegdheid voor wat betreft de beoordeling van de in artikel 12bis bedoelde “bijzondere omstandigheden”. Te dezen heeft hij vastgesteld dat op 1 september en op 1 oktober 2010 telkens een gemotiveerde beslissing tot uitstel is genomen, doch hij heeft die motivering niet als annulatierechter onderzocht. Hij heeft zich in het bestreden arrest beperkt tot de algemene vaststelling dat de verwerende partij tijdens de behandelingsperiode, wanneer de einddatum nog niet in zicht is, de behandelingsduur van de visumaanvraag niet “preventief” mag verlengen. Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet geschonden. De vraag of de beslissingen tot uitstel al dan niet behoorlijk aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht, doet daar geen afbreuk aan. Het eerste middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 71.847 van 14 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verweerster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf januari tweeduizend dertien, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen